

Alcestis – Goat Song is nog tot 11 maart op tournee in Nederland en Vlaanderen. Voor data, zie de speellijst.

Op zich heeft Alcestis – Goat Song alles in zich om aan het vijfde geslaagde producties van De Roovers te worden toegevoegd. De theaterale elementen zijn door hun gestileerdheid erg krachtig ingezet en zij verhouden zich in een mooie balans tot elkaar. Maar toch brengt het geheel weinig te weeg bij de toeschouwer. Is de formule van De Roovers na al die jaren dan toch uitgewerkt?

Het zware thema van de voorstelling en de diepzinnige teksten, vooral de koorden, kunnen wat op de maag gaan liggen. De tussensstukjes, waaronder het handgekap, en het wat komische personage van Herakles doorbreken dit gelukkig. Luc Nuyens zet geen held neer, maar een bruut, een gespierde domkop. De wijze waarop hij samen met Kyoko Scholiers de twaalf werken van Herakles uitbeeldt, is onovertroffen. Hierbij vervalt het gewend geraakte gegripen van Robbie Cleiren in het niets. De grootsse woorden van de Nederlandse gastacteur Wim van der Grif komen echter wel op bijzonder geslaagde wijze aan bij de toeschouwer.

blijft over.

Uit: goddeau.com, 7 februari 2006.

DE ROOVERS :: ALCESTIS – GOAT SONG

De voorliefde van De Roovers voor taal drijft maar weer eens boven. Ditmaal koos het gezelschap voor Ted Hughes. Toch valt bij *Alcestis – Goat Song* vooral de gestileerdheid op: strakke bewegingen, sobere muziek en een schitterend spel met decor. Alle toevoegingen aan de tekst zijn zeer mooi uitgebalanceerd, maar toch... Er schort iets aan het geheel. De radars zijn allemaal uitstekend op zichzelf, maar de machine weigert gesmeerd te lopen.

Koning Admetos moet dood. Enkel wanneer hij iemand vindt die zijn plaats in de onderwereld wil innemen, mag hij blijven leven. Zijn twee bejaarde ouders welgeren echter, en het is uiteindelijk zijn echtgenote Alcestis die besluit voor haar man te sterven. Admetos laat het gebeuren, maar treurt de rest van zijn leven. De rouw om Alcestis wordt enkel doorbroken wanneer Herakles het paleis bezoekt en Admetos beslist de Griekse gastvrijheid boven zijn treuren te stellen. *Alcestis – Goat Song* is een bewerking van de meer dan tweeduizend jaar oude tragedie van Euripides. Ted Hughes verwerkte hierin de strijd met zelfmoord van zijn vrouw Sylvia Plath en zijn ideeën en angsten over eindigh

De Roovers herhalen waar ze goed in zijn: een briljante tekst uitkiezen en de franje. De indrukwekkende koorpartijen worden steeds door één acteur gebracht. De suggestie van beweging dan om een nabootsing.

Ook in de overige aspecten van de voorstelling profileert zich die gestileerdheid. Zo wordt er muziek gemaakt door de acteurs zelf: zij klappen in hun handen of bespelen een instrument. Vervolgens worden deze klanken meermaals overgenomen op band, wat een bevreedend effect oplevert. Daarnaast is ook het decor erg strak gehouden. In het midden van de toneelvloer ligt gebroken glas in een vierkant, een tiental centimeters hoger is een glazen plaat horizontaal opgehangen. Hierop spelen de acteurs, totdat Alcestis sterft. Van haar lichaam wordt met witte verf een afdruk gemaakt, en daarna verdwijnt het platform omhoog. Enkel het gebroken glas

